

at Danmark spiller ud med et forslag om en international aftale - også med andre lande end EU-landene, for det skal ikke begrænses til Unionen - en aftale, som indeholder to ting:

For det første en begrænsning af urimelig protektionisme så langt, som man kan komme med det.

For det andet en klart fri bane, et grønt lys, for, at de enkelte lande kan give statsstøtte til fornuftige, målrettede ting, som f.eks. vedrører økologisk landbrug, en fornuftig vedvarende energiforsyning, en offentlig produktion på en lang række områder, også selv om den er konkurrenceforvridende, og i det hele taget til projekter, som gang på gang vil vise sig at være i strid med de liberalistiske principper i det indre marked. Disse muligheder for en fornuftig, målrettet statsstøtte og for offentlig produktion osv. skal vi da ikke fraskrive os. Sagt i al korthed til hr. Peter Duetoft er det det, Enhedslistens synspunkter går ud på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det var hr. Frank Dahlgaard, der bragte mig herop, fordi han tilsyneladende ikke har opdaget, at vi har fri konkurrence i Europa.

Jeg vil spørge hr. Frank Dahlgaard, om han ikke mener, at det er et problem for SAS, som ikke får statsstøtte, at Air France nu får 24 mia. kr. i statsstøtte? Det ville svare til, at SAS fik 11 mia. kr. Det kan godt være, at hr. Frank Dahlgaard er ligeglad med, om det bliver franske selskaber, der ved hjælp af den franske statskasse overtager hele markedet, men vi har altså indført den frie konkurrence i Europa, og derfor mener jeg ikke, at hr. Frank Dahlgaards bemærkninger var korrekte.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Keld Albrechtsen må jeg sige, at så er vi tilbage i religionskrigen. For det er jo en religionskrig, når man kommer med påstanden om, at i EU-systemet vil det altid være England, Tyskland eller Frankrig, der får ret, også ved Domstolen, ligegyldigt hvad der sker. Når man bruger den type argumenter, er det kun et trosspørgsmål, og så er der ikke mere nogen diskussion. Jeg tror stadig væk på EU som et retssystem og på, at i et retssystem har både de små og de store mulighed for at vinde ved en domstol.

Så kan jeg forstå på hr. Keld Albrechtsen, at

nu er modstanden mod statsstøtte mindsket en lille smule, for nu må der gerne gives statsstøtte, når det er på fornuftige, miljøvenlige og energivenlige områder. Det vil altså sige, at hr. Keld Albrechtsen er tilhænger af statsstøtte ud fra synspunktet om, at vi kan gøre, hvad vi vil, mens de andre så ikke må bruge statsstøtten dér, hvor de vil. Sådan kan det jo være så forskelligt.

Jeg er altid fascineret af hr. Frank Dahlgaard. Jeg er mest fascineret, fordi det har vist sig, at nuancerne i Det Konservative Folkeparti er rimelig store, og det er rart at vide. Jeg kan forstå, at der er op til flere linjer i statsstøttepolitikken i Det Konservative Folkeparti, og det gør det selvfølgelig mere spændende at diskutere.

Jeg vil bare sige, at jeg simpelt hen ikke forstår hr. Frank Dahlgaards argument. Statsstøtte kan da ikke regnes ud efter støtte pr. person i et samfund. Statsstøtten regnes vel ud efter portion statsstøtte til varer, der bliver produceret. Alt andet lige er det da rigtigt, at en tysk statskasse eller en fransk statskasse kan putte flere mark eller franc i et skib, der skal sælges, end den danske statskasse kan.

Det er da sådan, man må se på det. Man kan ikke bare sige, at fordi der er flere tyskere, bruger de ikke mere pr. person, selv om der gives mere statsstøtte, og så er der ikke nogen problemer i det. Problemet er, at kasserne har en større kraft til at komme penge ind i projekterne og dermed gøre dem billigere, og dermed opstår den urimelige konkurrence. Det andet er noget sludder, og så kan man kalde sig økonom lige så mange gange, man vil.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Dette er jo en lidt dum diskussion, al den stund vi er enige om, at Danmark ikke skal gå ind og begynde at give øget statsstøtte på nogen måde. Det understregede jeg også i min korte bemærkning tidligere.

Men når det er sagt af nu to ordførere, at vi ikke kan konkurrere med de store, så sad jeg og kom til at tænke på en vismandsrapport skrevet for fem år siden, som afviste det dér. Det er klart, at medmindre de store lande går ind med deres store midler fra deres store statskasser og støtter en enkelt bedrift, så har man en fordel. Men er der tale om at støtte brancher - og i de store lande er det store brancher - så bliver midlerne delt ud. Det var såmænd bare det, jeg gjorde opmærksom på.